

Per Bruus-Jensen

Översättning: Lars Pallerius

Om den Fysiska Hjärnan ...

Subjektivt lever vi alla i var sin hjärna, vilken å ena sidan tjänar som en "utkikspost" för oss, och å andra sidan både som en verkstad och ett fångelse. Därtill kommer att den också är ett stort mysterium för oss.

Hjärnan är en *observationspost* genom sin förmåga att berika oss med intryck av en så kallad yttre värld av ljus och mörker, former och färger, ljud och dofter samt alla möjliga andra sinnesintryck.

Samtidigt är den en *verkstad* som gör det möjligt för oss att subjektivt bedriva en projicerande verksamhet. En verksamhet som tar sig uttryck i t.ex. hantverk, konst och teknologi i den yttre objektiva världen.

Slutligen är den ett *fångelse* i den meningen att vi kunskaps- och medvetandemässigt – kort sagt existentiellt – är fångade i den utan möjlighet att slippa ur dess grepp om oss.

Sist, men inte minst, är den ett olösligt *mysterium* för oss. Jämför med det faktum att man, som en följd av sakernas tillstånd, erfarenhetsmässigt inte kan lyfta sig själv i håret. Den objektiva hjärnan är tvungen att fråga sig själv vad den är för något, samtidigt som det möjliga svaret med nödvändighet hänvisar till en *subjektiv* verklighet och därmed till en annan slags verklighet än den hjärnan som sådan tillhör – nämligen objektiv verklighet. Och problemet blir inte mindre av att redan *frågan* med hänsyn till sitt ursprung och poäng samt sitt innehåll tillhör den subjektiva verkligheten ...

Signalement av hjärnan som 100% fysisk verklighet

Betraktar man den mänskliga hjärnan som en 100% objektiv-fysisk företeelse, innebär det för det första att den med hänsyn till sin uppbyggnad visar sig som den mest komplexa konstruktion som finns i universum. Men märk väl en konstruktion utan någon ansvarig designer och/eller konstruktör, då den mänskliga hjärnan av den moderna hjärnforskningen ses som en produkt av naturens egna rent objektiva och därmed blinda krafter och verkningar, representerade av gällande naturlagar i samspel med rena tillfälligheter (Monod).

Betraktad på detta sätt kan hjärnan för närvarande beskrivas som ett självbärande och självrefererande feedback-system med 100% objektiv status bestående av miljarder hjärnceller som genom så kallade synapskopplingar är förbundna med varandra på otaliga sätt och med anledning av detta skapar ett gigantiskt komplicerat nätverk av feedback-kretsar med en motsvarande mängd olika impulsvägar och funktionsmönster.

I och med att hjärnan betraktas som ett 100% fysiskt-objektivt system, opererar den moderna hjärnteorin i denna förbindelse inte med ett "subjekt" (läs "Jag") som en särskild, konkret aspekt av verkligheten – en aspekt som tillskrivs rollen som både suveränt upphov till all form

för skapande verksamhet OCH som reell innehavare av fenomenen livsupplevelse och medvetande, alias *subjektiv* verklighet.

Utän tvekan går vi (med hänvisning till vårt så kallade "Jag") runt med en personlig förnimmelse av ett sådant subjekts existens och närvaro i oss, men enligt hjärnteorin finns det ingen reell täckning för en sådan förnimmelse, vilken i stället hänvisas till den så kallade epifenomenologiska världen; dvs. en värld av illusorisk skenverklighet vilken de facto omfattar allt det som kommer in under begreppen livsupplevelse och medvetande.

Emellertid är det osäkert hur hjärnan på en hundra procentig objektiv grund bär sig åt med att frambringa denna subjektiva skenvärld, vilken bl.a. till och med omfattar själva hjärnteorin som sådan. Samtidigt med att denna skenvärld, med bl.a. dess otaliga förnimmelsetryck, spelar rollen som den verklighet vi inte endast direkt omedelbart upplever och tror på, utan också är den som är av egentligt värde för oss. För inte sant: vad skulle existensen vara för den enskilde utan den personliga upplevelsen och medvetandet ...?

Eller för att tala med den australiske filosofen David Chalmers: "Det är obegripligt att något så medvetenlöst som materien kan frambringa något så immateriellt som medvetandet ..."

Hjärnan sedd genom kosmologins optik

Med bakgrund i sin intuition och kosmiska kunskapsförmåga är Martinus språkrör för en helt annan verklighetsuppfattning än den som den materialistiskt orienterade vetenskapen pläderar för. Nämligen en verklighetsuppfattning enligt vilken hjärnan spelar rollen som ett koordineringsorgan och "interface" mellan den fysiska materiezonen å ena sidan och en bakomliggande *para*-fysisk verklighetsfären å andra sidan som alla levande väsen rent faktiskt är rotfästa i, förstått på det sättet att de här råder över en icke-fysisk, organisk struktur, som inte endast gör det möjligt för dem att överleva döden på det fysiska planet, utan som också tjänar som den sanna grundvalen för den enskildes förmåga att bl.a. omsätta en objektiv, fysisk verklighet till en subjektiv, andlig verklighet i form av immateriell livsupplevelse och medvetande. Samt även "tvärtom": förmågan att omsätta subjektiva, rent andliga element och fenomen till relevanta *fysiska* aktiviteter och verksamheter.

När den parafysiska strukturen i motsatts till den fysiska organismen kan prestera detta, beror det enligt Martinus på att den nämnda strukturen i praktiken gör sig gällande som ett treenigt funktionskomplex och på denna grund naturligt omfattar en faktor som spelar rollen som **subjekt/Jag**; dvs. som det Något som reellt är föremål för livsupplevelse och medvetande, och som i linje med detta står bakom varje form av *skapelse* – är all skapelses yttersta, sanna orsak. Däribland inte minst den skapelse som består i att tillvarata ett ändamålsenligt samspel mellan den parafysiska strukturen på den ena sidan och den fysiska organismen på den andra, på så sätt att den sistnämnda *de facto* kontrolleras av den förstnämnda, samtidigt med att subjektet/Jaget genom den parafysiska strukturen hålls informerad om allt det som sker både i och omkring den fysiska organismen.

Och det är just här som den fysiska hjärnan kommer in i bilden i rollen som koordineringsorgan och interface. Kort sagt som kopplingsled mellan fysisk och parafysisk verklighet. (I praktiken sker samspelet mellan den fysiska hjärnan och den parafysiska strukturen via ett särskilt organ i den parafysiska strukturen, benämnt "kopplingskroppen".)

Saken är den att både den fysiska organismen och den parafysiska strukturen i grunden är en fråga om *energi*. Men energi av vitt skilda slag. Och för att kunna samarbeta är det därför

nödvändigt med ett led som kan konvertera energin i båda riktningarna. Alltså omsätta fysisk energi till parafysisk energi och omvänt. Och just detta led, denna funktion är enligt Martinus representerad av den fysiska hjärnan – såväl hos människan som hos alla andra livsformer. Men då hjärnor både kvalitativt och konstruktionsmässigt kan vara mycket olika är deras prestationer naturligtvis också mycket olika bortsett från detta att alla utan undantag maximalt tillgodoser självbevarelsedriftens och reproduktionsdriftens livsbevarande intressen.

Av detta framgår att den enskilda hjärnan genom sin konstruktion och det därmed förbundna funktionsmönstret är avgörande för hur det enskilda levande väsendet rent fysiskt upplever både sig själv och den omvärld som den växelverkar med. Vilket återigen förklarar varför hjärnan som inledningsvis nämnts kan ses som både en *observationspost*, en *verkstad* och ett *fängelse*. Samt inte minst som ett *mysterium*, så länge man inte tar den bakomliggande existerande parafysiska organstrukturen med dess subjekt-faktor i beaktande.

Konklusion

Tar man hjärnans principiella funktion och roll under betraktande blir det lätt att se att varje fysiskt inkarnerat väsen på gott och ont är ett mer eller mindre oskyldigt "byte" eller "offer" för den konstruktion och det funktionsmönster som dess personliga hjärnstruktur representerar och främjar. Alla är vi var och en konstant inlåsta i våra hjärnor och måste i detta sammanhang både kunskapsmässigt och beteendemässigt vara tillfreds med de egenskaper, dispositioner och möjligheter den erbjuder. Och då ingen av oss från den ena dagen till den andra kan ändra på något av betydelse gällande detta, ligger det i sakens natur att vi alla – för att få ut det mesta möjliga av situationen – var och en på sitt sätt så vitt det är möjligt i vardagen, viljemässigt prioriterar beteendemönster som *tolerans* och *förlåtelse* – så som alla vise i alla tider har uppmanat och uppmuntrat oss att göra. Helt enkelt för att det är den enda relevanta hållningen i den föreliggande situationen. Och likaledes är det den enda möjligheten vi har för att ändra det nu rådande konflikttillståndet i världen till det bättre. Med andra ord: en ljusare värld att leva i börjar uppenbart alltid och för varje tid med den enskilde ...

Fortsättning på detta ämne följer i artikeln "Om Fenomenet Medvetande"